

I. felvonás
 Birodalmak háborúja

5. fejezet
 Csoda

Egy év sem telhetett el a sorsdöntő párbaj óta, ám máris összehasonlíthatatlanul erősebb és tapasztaltabb lettem, mint akkor. Sok más tanítványt intéztem el Minerva után, most került sor az egyik utolsó, és egyben a legerősebb növendékre, aki nem más, mint a nagy Asajj Ventress. A legtöbb ember tartana tőle, sőt szembe sem merne szállni vele, de én... Sigil már alig várta, hogy kibelezze azt a szutykot.

Mivel a Szeparatisták pártfogóit általában a szepiknél lehet megtalálni, ezért elkerülhetetlenné vált, hogy ne ritkítsam meg a saját erőinket is – pedig már annyira belerázódtam az esetlen köztársaságiak szanaszét-mészárlásába. Mindazonáltal találtam egy módot arra, hogy a lehető legkevesebb droiddal kelljen végeznem – és ezzel együtt, én csak moderált mértékű életveszélyben legyek.

Azt már korábban is tudtam, hogy Ventress mostanában az Icebreaker nevet viselő, Providence osztályú rombolón dirigál, ám az csak nemrég jutott a fülembe, hogy a Köztársaság vakmerő támadást tervez a hajó ellen. Se szó, se beszéd, fogtam magam, elkötöttem egy barátságos nénike fregattját és szépen odaevickéltem.

Mikor kiléptem a Hiperútból, már javában zajlott a „lopakodós akció”. Ez abból állt, hogy két Venator cirkáló szépen odaosont az Icebreaker mellé és a sz*rt is ki akarta lőni belőle. Cserébe a romboló felvonta a pajzsát és pusztító lövegzáporral felelt a váratlan sérelmeire. Akkoriban még nem voltam valami nagy szakértője a háborúnak, de azt már sejtettem, hogy két „kapitális” hajó üt egy „kapitális” hajót. Ezt azt jelenti, hogy valami rohadt gyorsan kell elintéznem a dolgomat.

Bár a látottak azért egy kicsit több önbizalomra adtak okot: az Icebreaker egyelőre még sértetlennek látszott, azonban a legelöl haladó venator pajzsai már szemmel láthatóan megadták magukat. A kicsivel több mint ezerszáz méter hosszú hajótest hevesen nyögte a vörösés lézernyalábok hadát. Forró lángfellegek, roppant törmelékdarabok csaptak ki a burkolatából, valahányszor belemart Ventress túlméretezett fémállatkája. Már kész roncs volt, amikor a kicsiny fregattom elhaladt mellette; én egyesén az Icebreaker hangárja felé vettem az irányt – útközben sajnálattal tapasztaltam, hogy a hátul lévő venator szinte még sértetlen.

A Providence osztályú hajókat általában nem arra szokták tervezni, hogy más hajó csak úgy beugorhassanak, de én mondtam nekik, hogy Dooku küldött, és ezért be is engedtek. Meglepően sok harci droid fogadott, amikor kiléptem a hajóból. Bennem nem voltak túlzottan érdekeltek, sokkal inkább egy bizonyos jedi kerestek.

Remek, még azok a tetvek is idetaláltak – gondoltam magamban, bár összesen csak két entitás jelenlétét éreztem az Erőben. Tehát csak egy jedi és Ventress.

Mivel nem akartam széjjellövetni magam, egyelőre a békés baráti sithet játszottam, és a (állítólagosan) a szürke bőrű dathomiri retek védelmére siettem.

Be kell vallanom, két percnél azért tovább tartott, hogy a híd közelébe érjek – nagy ez a hajó. A Köztársaságnak hála ekkorra már hevesen rázkódott a hajótest, és mindenféle fura riasztás hangja töltötte meg a levegőt, de én már előre eldöntöttem magamban, hogy semmi sem állít meg (az egyenesen Ventresshez vezető) turbóliftig. Ha szigorúan vesszük a dolgokat: nem is lehettem volna ennél ostobább.

Hát nem azzal a jedivel egyszerre keveredtem a futurisztikus felvonó elé?

A fiatal lány hamar levágta azt a két szem superdroidot, ami az Asajj megöléséhez életbevágó szerkezetet őrizte. Eztán felém fordult azokkal a szép kék szemeivel... Ami ahhoz vezetett, hogy véletlenül felismertem őt. Ahsoka Tano volt az, az a szerencsétlen kis togruta, akit azért adtak Skywalker mesternek, hogy felelősséget tanuljon. Már Yoda elgondolásában

is látszott, hogy ez nem a legjobb ötlet, de aztán a nagyszájú akaratos kölyökből (elméletileg) nagyszerű, szerethető tanítvány lett és Anakin meg egy becsületes mesterré vált. Tehát egy olyan figurává, aki még véletlenül sem állna át a Sötét Oldalra és fojtaná vérbe a fél Rendet.

Időközben a hőslányka is felismert engem.

- Megállj, sith! – förmedt rám fenyegetően.

Hirtelen megértettem, hogy mit éltek át azok a fickók még a barlangban, amikor tizennégy éves fejjel akartam besz*rasztani őket. Tényleg majdnem becsináltam... A röhögéstől. Am azért emlékeztem rá, hogy mi lett belőle, és ezért résen maradtam.

- Ventressst jöttem elfogni, de te is megteszed – mondta Ahsoka céltudatosan.

- Én meg őt akarom megölni – fejtegettem a céljaimat. Most normál esetben szívesen felaprítottam volna reggelinek, de ez a hajó már nem fog valami sokáig egyben maradni, és ha elpusztul, akkor Asajj el fog szökni. Taktikusabbnak tűnt az, ha most elkerülöm vele a harcot, és a célpontomra koncentrálok. – Közösek a céljaink, ifjú hölgy. Azt javaslom, egyesítsük az erőinket a közös cél érdekében.

- Nem ugyanaz ölni és elfogni – szögezte le dacosan Tano.

- Valóban nem, de valljuk be: neked sem tenne sok rosszat, ha valaki véletlenül kibeledne őt, nemde? – próbáltam zöldágra vergődni vele.

- És honnan tudjam, hogy nem én leszek a következő?

- A nyakadon van még a fejed, igaz? – sóhajtottam egyet.

- Nem kockáztathatom meg, hogy elszökj Reegar, te éppúgy vétettél a Köztársaság ellen, mint Ventress – ekkor aktiválta az egyik fénykardját, és harcisan, félkör alakban kezdett el lépdelni. – Elárultad a Rendet, ezért meg kell fizetned!

- Hajh, Jézus Istenem... – fogtam a fejemet hitetlenkedve. – Tizenhat éves vagy, b*szni sem b*sznál még, erre te papolod nekem, hogy mi a jó, meg mi a rossz? Próbáld ki egy kicsit az életet, aztán rájössz, hogy nem lehet mindig a béke őrangyalának lenni! Én már eldöntöttem, hogy a másik oldalon leszek, és képzeld: az én szemszögemből pont te vagy az, akit a mesterem kezére kellene keríteni. De én most olyan zseniálisan nagylelkű vagyok, hogy megkíméljem a piros kis seggedet, és csak Ventressre koncentrálok. Úgyhogy húzzál el az útból, és hagyj öldökölni, kisanyám!

- Nem félek tőled! – vette kézbe a másik kardját is Ahsoka.

Ez eddig hogy maradt életben? – kérdeztem magamtól. – Nézd, kedves kis pujkaeszű togruta barátom: mindketten Ventressst akarjuk, és csak úgy érhetjük el, amit akarunk, ha most félretesszük az ellentéteinket. Mert ha most egymás tokának ugrunk, akkor egyrészt, a beleid a helyiség mind a húsz négyzetméterét gondosan be fogják fedni, másrészt pedig: Asajj Ventress már megint el fog menekülni. Egyikünk sem ér rá a másik idejét pazarolni, ezért most diplomatikusan megkérlek rá, hogy állj félre, mielőtt betöröm a fejedet, mint egy kókuszdiót!

- Jediként kötelességem igazságot szolgáltatni a Rend ellenségeinek! A mesterem arra tanított, hogy soha semmilyen körülmények között sem higgyek egy sith-nek.

Ezt nem hiszem el – kezdtek öngyilkosságot elkövetni a megmaradt idegszálaim. – Jó, most nem éppen állunk egy oldalon, de attól még közösek az érdekeink. Ezért még egyszer utoljára megkérlek rá, hogy állj félre az útból!

- Persze, és aztán szépen meglógtok mind a ketten – ingatta a fejét szemfülesen a lány. – Azt hiszed, hülye vagyok? Ventress Dooku grófot szolgálja, akárcsak te, akkor meg miért akarnátok megölni egymást? – Hát igen, ő még nem igazán érte a Sötét Oldalt. – Téged az ő védelmére rendeltek ide, ám nem akarsz összecsapni velem. Ehelyett el akarsz csalni, hadd járassátok a bolondját velem. Ez nem fog megtörténni.

- És akkor mi a francért nem harcolnék veled?! – kezdtem enyhén szólva is kiakadni.

- Mert félsz tőlem – szögezte le fenyegetően Ahsoka. – Én Skywalker mester tanítványa vagyok, maga Grievous tábornok ellen is meggyűlt már a bajom, és még ő sem tudott legyőzni. Akkor neked mi esélyed lenne?

És ekkor kezdtem elveszteni az utolsó csepp türelmemet is.

- Oké, én most háromig fogok számolni. Ha nem kapcsolod ki a kardjaidat és nem állsz félre az utamból, akkor meggyilkollak, világos? Nem vagyok az a fajta ember, aki szívesen megölne egy fiatal lányt, de most már sikerült annyira felb*sznod az agyamat, hogy egyszerűen nem érdekel. Takarodj el a pics*ba!

- Kizárt – mondta harcisan, majd felkészült az előtte állókra.

- Három – értem hamar a visszaszámlálás végére.

Rövidesen mindkét kardomat a kezem ügyébe kerítettem, majd aktiváltam a lilásan izzó pengéket. Ahsoka fényszablyái már alapból bekapcsolva voltak, ezért neki már nem kellett valami sokat csinálnia. Türelmesen kivárta az első támadásomat, ami egy jókora ugrásba és a kardjaim duracélba mélyedésében teljesedett ki – mert hát félreugrott ez a hajlékony kis pokolcsemete. Rövidesen ellentámadásba is lendült.

Én időben kihúztam a szabályaimat a padlóból, ezért ki tudtam védeni a rézsútosan érkező kardcsapásokat. Elég különös dolog az, amikor mindkét félnek két fénykardja van, mert úgy veszi ki magát a dolgot, mintha két nyolcéves akarná fabotokkal szétapritani egymást – azonban komoly rendszer, jól kiforrt technikák rejlettek a mi karmozdulatinkban. Már most meglátszott, hogy milyen végtelenül ostoba is volt Tano, amiért ki mert állni ellenem: egyszerűen képtelen volt egyenlő félként küzdeni. Folyton hátrálni kényszerült, nem egyszer csak a vak szerencse választotta el egy-egy végtagja, vagy éppen a lekkuja kétfelé vágásától.

Ennek ellenére, nem állt szándékában feladni a dolgot. Minden harctudását és ambícióját beleadta a sebesen cikázó fénykardot kegyetlen táncába, ha valamit, akkor azt az egyet meg kell adnom neki, hogy elszántan harcolt. Csak hát nem elég eltökéltnek lenni a nagy Sigil ellen. Ahsoka egyszer csak arra lett figyelmes, hogy mindkét kardját a jobb kezemben lévő kard köti le, a másik szabályám meg pont a feje felé tart. Gyorsan lebukott a lila penge alól, aztán már látta, hogy a karjába fog kerülni a dolog, ha nem talál ki valamit. Úgy tökön rúgott, mint egy agyontáplált kiscserkész.

- Ezért megb*szlak! – mordultam fel kínomban, de azért sikerült megőriznem a lélekjelenlétemet. A nagy lila kardjaimmal hátrébb hessegettem őt, aztán már inkább megvártam, amíg ő jön el hozzám mintsem fordítva (nehogy nemzőképtelen legyek).

- Megmondtam, hogy én vagyok az erősebb! – mondta szinte már mosolyogva. El akart rettenteni a kis dög, amivel már szinte tökéletesen felbőszített.

Ugye még korábban említettem, hogy létrejött bennem ez a Sigil nevű sötét útitárs, aki nagyon szeret embereket (meg úgy minden mást) ölni, és mostanában nagyon eluralkodott felettem. A jó énem, aki most, ötvennégy éves koromban uralkodik, nem bántotta volna különösebben, de az az énem, aki most van ott, még a belit is megetette volna vele. Ennek az ismeretében már nem valami nehéz kitalálni, hogy mi zajlott le a fejemben, amikor meghallottam a kis boszorkány szavait.

- Jó, ennyi volt: most meghalsz! – Akkorát löktem bele az Erővel, hogy már nekem fájt. Ahsoka persze a saját Erejével akarta ellensúlyozni az enyémet, ami egy igen ambiciózus tett egy lánykától. Elismerésre méltóan, két teljes másodpercig sikerült feltartania, aztán magával ragadta az én Erőlkésem és úgy belevágta a falba, mint annak a rendje. Már a hangos kiáltásából is hallani lehetett, hogy nem esett jól neki.

Nem tudott megállni a lábán, amikor visszaesett a földre. Az egyik kardja már repülés közben kiesett a kezéből, a másik nem sokkal az orra előtt volt – nyúlni is kezdett érte. Én

stílusosan kikapcsoltam az egyik szablyámat, aztán két lépéssel ott termettem, és kirúgtam előle a kedves kis fegyverkéjét.

- Itt a vége, fuss el véle! – azzal akkorát rúgtam az állkapcsába, hogy hallani lehetett a csontjai recsegését, baljós ropogását.

*Tano feje nekiszáguldott a duracélfalnak, ami majdnem ahhoz vezetett, hogy elveszítse az eszméletét. Az utolsó erejéből még fel akart tápáskodni valahogy, ami én a jó öreg „rettek any*d!” technikával előztem meg: még egyet rúgtam neki a fejébe. Na, most már nem moccan többet az önfejű asszonysága.*

Végre eljött a pillanat, amikor a galaxis megszabadulhat ettől a kis fattyútól... – ekkor olyat rázkódott a hajótest, hogy a helyiség másik végébe repültem. Az életösztön simán felülírja a gyilkolásra vonatkozó hajlamomat. Úgy gondoltam, ha az Icebreaker felrobban, akkor úgyis meg fog döglenni az a piros kis mocskok, szóval a sorsára hagytam – két perc alatt vissza is értem a hajómhoz, amivel aztán még időben elhúztam a csíkot.

Mint az utólag kiderült, Tano valahogy megmenekült a hús másodperccel később felrobbanó rombolóról. Mivel soha többé nem mert a mestere nélkül sihtre vadászni, és végül belátta, hogy a nagy Jedi Rend egy rakás elmegyógyászati eset örökös táborhelye (ki is lépett onnan, mint a fene), ezért én azt mondanám, hogy megtanulta a leckét.

Ventress megölését elnapoltam, ám sosem járhattam sikerrel – főleg azért, mert a háború után már kénytelen voltam fontosabb dolgok után nézni. Szóval, ezt a hajszát sikerült félbetörnie egy elvakult kis togrutának.

Gratulálunk, Ahsoka Tano, megcsináltad!

- Kelj már fel, te szerencsétlen! – ordított a pilótafülkéből Kasumi.

- Jaj, mi van már megint... – bosszankodott az öreg, éppen egy szebb álomból sikerült őt fölköltetni. De most az egyszer kénytelen volt hagyni a haragos kis játékát, az Erő azonnal megmondta neki, hogy mi történik körülötte.

Halál, pusztítás, robbanások és még több halál: megérkeztek az Arwan bolygóhoz. És nem egészen az elvárások szerint alakulnak a dolgok.

Sigil azonnal kipattant az ágyából. A reggeli merevedés még tartott, azonban ez őt egy csöppet sem zavarta (Selene és Goran azonban elég életszeretettelen arcot vágott, amikor közéjük érkezett, mondhatni, hódító törekvésekkel).

- Átveszem! – rángatta ki onnan Kasumit, bár a nő ment volna magától is.

Az öreg gyorsan felmérte a terepet: nem jártak valami messze a bolygó légkörétől, de azért elég rázós útjuk lesz. Ahhoz, hogy elérjék Narm városának a 8-as kikötőjét, legalább egy tucat csillagromboló és másfélszer annyi domíniumi romboló kell átverekedniük magukat. Az egyik Defiant éppen akkor hamvadt el az űrvédelmem és a birodalmi hajók közös fáradozásai által, amikor Sigil a fényes villanásba nézett.

- Oké, talán mégsem ide kellene menni – ötletelt egy kicsit Selene.

- Már késő – szögezte le Sigil, ahogyan az akaratlanul is feljük repülő, eltévedt lövéseket kerülgette a hajójával. – Különben is: te akartál neki ennyire műlekkut. Az Arwan az egyetlen, ahol még szerezni is lehet neki, szinte ingyen.

- Nem lesz az annyira olcsón, ha szitává lönek minket – kontrázott Kasumi.

- Ugyan, mióta szokták lelőni ezt a hajót? – érvelt rosszul az öreg.

- Most elkezdjem sorolni? – tette keresztbe a kardját Goran.

- Csak manőverezzünk már át rajtuk valahogy!

Egy újabb Defiant romboló és legalább három csillagromboló pusztulása után a Sykranger szinte tökéletesen sértetlenül(!) átvészelte a csatát. A sötét festése miatt néhány löveg ellenséges hajónak nézte, de az azonosítókód lekérése után már beszüntették a tüzelést. Hőseink végre leszállhattak a 8-as számú úrkikötőben. Szerencsére a birodalmiak leszállás után sem háborgatták őket – mindez annak köszönhető, hogy Sigil szólt az egyik „haverjának”, intézze el az átengedésüket.

Mivel nem igazán tudták máshogy megoldani, Ryát tolószékbe rakták, a tarkóját pedig egy lepedőszerű ronggyal takarták el – hogy ne keltsem feltűnést. Szegény még három nappal az eset után is öntudatánál volt, éppen csak semmire sem volt képes néhány falat lenyelésén és alig érthető dadogáson kívül.

Selene el sem tudta képzelni, hogy éli meg az egész borzalmat.

A sith nem sokkal a mai szunyókálása előtt tudatta vele, hogy egy olyan helyre viszik őt, ahol jó eséllyel segíteni fognak rajta. Azt már nem volt szíve megmondani neki, hogy a műlekku ellenére is szinte biztos, hogy maradandó agykárosodást szenvedett. Hadd reménykedjen szegény, amíg maradt mibe kapaszkodnia.

Narm egy elég kiterjedt hely, egy órába is beletelt, mire sikerült a megfelelő helyre szállítani a páciens. Egy dagadt, három csapattag szemszögéből nézte, vadidegen alak fogadta őket a Hope kórházban – ami a hagyományos egészségügyi dolgokon kívül számos kísérleti eszközzel és eljárással is foglalkozik.

- Sigil, ezer éve nem láttalak! – tárta szét a karját a sűrke ruhás férfi.

- Tudod, hogy utálok az üdvözléseket – rántott vállat a férfi, de azért kezet fogott vele. – Ő a barátom, Griff Kanar – mutatott a testes ismerősére, majd neki is bemutatta a csapatot. – Ez itt Selene, és az a hiú pipi pedig Kasumi Goran lenne.

- Örvendek – mondták a nők szinte egyszerre.

- És ki lenne a páciens? – nézett le Griff a tolószékes twi'lekre.

- Rya Venn, egy régi barátunk – rögtönzött róla valamit Sigil, majd szép lassan leszedte a fejről a rongyot. Az orvos keserű arccal szemléte a nő sérülését, sosem értette, hogy miért vágná le bárki is a másik lekkuját.

Azonban ő mégsem magán a seben lepődött meg.

- Hogy lehet még magánál? – kerekedtek ki Griff szemei.

- Éé... éénn... ééé... – próbált meg kinyögni valamit Venn.

- Kemény – vette át tőle a stafétát az öreg.

Ugyan Griff nem gondolta túl valószínű oknak azt, hogy Rya csak a strapabírása miatt képes arra, amire előtte alighanem még senki más sem, elfogadta az indokot.

- Fektessétek oda – mutatott az egyik üresen álló kórházi ágy felé.

Selene közelebb tolta a fekhelyhez, majd Sigil és Kasumi gondosan az ágyra emeleték – értelemszerűen úgy, hogy hason fekszen.

Ezután az orvos odalépett hozzá és keresztbe tette a karját.

- Úgy tűnik, hogy reagál a körülötte lévő történésekre, ez figyelemreméltó, ám számára csak rosszabbá teszi az egészséget. Semmit sem tehetünk a felépülése érdekében, asszem, ő a negyedik ilyen páciensünk.

- De nem azt mondtad... – fordult kíváncsian Goran az öreg felé.

- Te simán műlekkut tudsz szerezni neki – szakította félbe a nő mondatát Sigil.

- A műlekku nem éppen a leghivatalosabb protézis, amivel találkozhat az ember, engem már az is meglep, hogy önök tudnak róla egyáltalán.

- Azért a twi'lekeknél híre megy néhanapján – szólalt meg Selene is.

- Bár az előző három páciensnél kénytelenek voltunk eutanáziát alkalmazni – folytatta Griff –, én megbízom Sigilben. – Erre majdnem hárman is elröhögtek magukat, Rya sajnós csak próbálkozott vele. – Általában egy manipulatív tuskó, de ha éppenséggel valaki másért tesz valamit, akkor lehet számítani rá, egészen addig, amíg lehetőséged van a másik személy balesetnek álcázott meggyilkolására.

- Már megint jó helyre vittél minket – súgta Sigil fülébe Kasumi.

- Szóval, a helyzet a következő: önök megtesznek valamint értem, és én megteszek valamit értetek. Ha a kérés nem teljesül, akkor Rya halálos adag fájdalomcsillapítót kap, bár lekku nélkül ez egyébként is megváltás lenne neki.

- Oké, két kérdésem van: nekünk mit kell csinálni, és mi a garancia arra, hogy tényleg szerezni tudsz neki egy olyan műizét? – érdeklődött faarccal Sigil.

- Ez az intézmény kísérleti eszközökkel is foglalkozik. Történetesen akad nálunk egy pár műlekku. Mivel a páciensnek csak a baloldali hiányzik, ezért azt hajlandóak leszünk odaadni neki. Cserébe nektek el kell intézni a kontinens Keleti részén lévő kommunikációs tornyot. Ha ez megtörténik, a domíniumi erők megvakulnak egy időre, legalább negyed óra lesz kompenzálni nekik a dolgot. Addig az erősítésünk akcióba lendülhet, az ellenség átmeneti zavarodottsága miatt döntő fordulatot téve a csata menetében. Ami a katonai forrásaimat illeti, higgyék el, hitelesek. Azt ne kérdezzék, hogy honnan szerzem ezeket az infókat, ám az tény, hogy már tényleg itt van egy rombolóflotta a környező szektorokból... Ami egy kicsit több lenne, ha nem tegnap szeretünk volna tudomást az egész háborúról. Sajnálatos módon, maga az armada túl kicsi ahhoz, hogy belső segítség nélkül a javunkra fordítsa a csatát, ezért kell eltakarítani az útból azt a tornyot. Már korábban megbíztak velem egy kommandós osztagot, azonban őket mind egy szálig megölték. Önök a következőek...

- Tessék?! – mordultak fel hárman is.

- Én igenis törődöm a hazám iránt. Mentsék meg az Arwant, és segítünk a társukon.

Az már Griff eligazításából kimaradt, hogy a tornyot külön pajzsgenerátor védi, de Sigil szerencsére ezt is számításba vette – ha már megérezte, hogy a műlekkuval kapcsolatban igazat mond a „*régi barátja*”. Mivel elég meredek dolog lenne, ha elintéznék a generátort, és csak aztán kezdenének a komtorony ellen szervezkedni, ezért az a döntés született, hogy szétválnak. Selene és Kasumi elintézi a piszkos munkát, míg Sigil kényelmesen szétlövöldözi majd a tornyot.

Miért vinne bárki is egy pajzsgenerátort az erdőbe? – siklott át Goran elméjén. Ami azt illeti, neki teljesen mindegy volt sőt... Így lehetőségük volt lesből támadni. Ezek a domíniumi klónok sokkalta igénytelenebbeknek tűnnek, mint az elődeik.

- Most? – súgta oda neki Selene a komon.

Kasumi még egyszer felmérte a terepet, a nem túl magas, zömök generátort, a betonnal fedett előterét (ahol folyton-folyvást az a hat szem domíniumi harcos járőrözött), és hamar döntésre szánta el magát.

- Miért is ne? – kérdezte vissza látszólag könnyelműen, aztán kiugrott a bokor mögül.

Az ellenséges katonák csak lestek, majd felidéztek a parancsaikat: „*Ha eléd ugrik egy fegyveres a semmiből, akkor lódd le, te tuskó!*”. Így is cselekedtek volna, ha Kasumi nem cselekszik elsőként. A sugárvetőjével hamar lekapta a hozzá legközelebb lévő, s így már csak kettő maradt azok közül, akik azonnal ki tudták volna oltani az életét. Itt jött képe Selene, aki még a rejteke mögül lőtte ki őket egy-egy jól irányzott lövéssel. Megvoltak az előnyei annak, ha két sugárvető került a twi'lek kezébe.

A bajtársaik halála további ellenállásra sarkallta a klónokat. A megmaradt három harcos félve, ámde határozottan kezdett löni, amire a páros kénytelen volt gyors felelettel szolgálni. Néhány másodpercig ide-oda cikáztak a vörösen izzó lézernyalábok, nem egy el is találta a generátort – amiben azért nem keletkezett túl komoly kár. Az átmeneti patthelyzetet egy gyors lövés törte meg Selene jobbkezesen lévő fegyveréből, amit Kasumi jól irányzott lövései követtek. Ezek mind egy bizonyos klónra irányultak, akit három fekete foltal a mellkasán borult a talajra. Már csak egy ellenséges harcos maradt, aki Selene már készségesen leterített.

A csajkommandó eleinte észre sem vette, hogy véget ért az akció. Könnyen ment.

Túl könnyen – gondolta magában Goran ösztönösen.

- Hehe, többet öltem, mint te! – törte meg a feszült csendet a twi'lek.

- Ez nem ért, nálad két fegyver volt – rázta a fejét Kasumi.

A gyors párbeszéd ezúttal is eloszlatta az aggodalmukat a és halálfélelmüket.

- Én megmondtam, hogy hozz egy másikat is – felelte félig mosolyogva.

- Te minek hoztál kettőt? Meglőtték, zöldfülűkém, pihentetned kéne a vállad!

- Biztos, hogy erkölcsileg elfogadható engem zöldfülűnek nevezni?

- Miért? Zöld twi'lek az mindenhol van... – ekkor máris félbeszakította őket valami.

- Robbantsátok már fel azt a sz*rt! – dörmögte Sigil mély hangon a komon keresztül.

- Jó, nyugi, mindjárt megoldjuk – nyugtázta a dolgot Kasumi.

- Hogyan is? – jött az örökös talány.

- Emlékszel még arra, amikor orrtól-farig teleraktam robbanóanyaggal azt a lázadó cirkálót? – erre a twi'lek értetlenül nézett vissza rá. Úgy tűnik, elfelejtette megosztani vele a Sebezhetetlen legendáját. – Na, úgy – eközben elő is szedett az övtáskájából valami kerek robbanótöltetet.

- Ja, így már mindjárt más...

Nem sokkal azután, hogy egy jókora, narancssárgás villanás jelezte a páros sikerét, a Skyranger végre valahára az adótorony közelébe kászálódhatott. Ahhoz képest, hogy módosított, sötétszürke TIE elfogó-vadászgépek tucatjait, valamint egy rakás légvédelmi löveg ádáz tüzét várta, meglepte, hogy senki sem állta az útját.

Szépen kievickélt a hatalmas, lándzsás alakú torony elé, majd elsütötte a Skyranger főlövegeit. Zöldesen izzó lézernyalábok törtek elő a könnyű-fregattból, amelyek hatalmas erővel csapódtak a komtoronynak. A roppant szerkezet rettenetes lángok közt hajolt meg, majd omlott alá végzetének, miközben a fejtámasz hajója élesen emelkedni kezdett. Sigil széles mosollyal az arcán hagyta el a harcteret. Igaz, maradt benne egy kis kétely. Nem értette, ez hogy mehetett ilyen könnyen.

Mindenesetre, neki így is megfelelt.

A Hope kórház előtt aztán újra összetalálkozott a csapat, mindenkinek jó kedve volt, látszott, hogy könnyen ment az egész – ez már önmagában is sejtetni kezdte, hogy valami nincs rendben Rya részéről. A csapat úgy határozta, hogy együtt fog bemenni, és így nem kell ismételtetni a rossz híreket.

Amikor betoppantak, a három nappal ezelőtt megcsonkított twi'lek a kórházi ágy szélén ült, és egy jellegzetes rutinfeladatot végzett az egyik orvos segítségével. A férfi egy szürke táblát tartott elé, amelyet az iránytű minden táján apró kis lámpákkal láttak el. A nőnek az volt

a feladata, hogy olyan gyorsan mutasson rá a véletlenszerűen felgyulladó fénypontokra, amilyen sebesen csak lehet.

Ugyan eleinte gondjai akadtak vele – az Erőnek hála, mindig egy kicsivel előbb mutatott oda, mint ahogy a lámpácska felvillant, ezért azt hitték, hogy csak találgat. Ám igen hamar számításba vette mindezt, ezért most már szinte tökéletesen teljesített.

A többiek egy pillanatra csodálkozva nézték az új lekkuját, majd Griff lépett eléjük.

- Különös, de úgy tűnik, hogy nem érte maradandó károsodás. Én egy pár napig még bent tartanám, ám úgy érzem, teljesen fel fog épülni. Mint azt láthatják, a protézis tökéletesen funkcionál, még annak ellenére is, hogy csak egy órája fejeztük be a programozását.

- Nem most kéne elkezdeniük rárakni? – vonta össze a szemöldökét Kasumi.

- Nos, ami azt illeti – vakarta meg a tarkóját Griff –, végeztünk néhány tesztet és rájöttünk, hogy Rya bír az Erővel, ami később azon a teszten is alátámasztott, véletlenül. Ilyen körülmények között úgy gondoltam, hogy rárakatom a lekkut, és aztán informálok Darth Vadert a hollétéről, de úgy akartam, hogy fair legyen. Szóval, ha most meghaltak volna, akkor szólnék a Nagyzárnak, de így: elvihetik.

- A halálunkra számított, nem igaz? – tette csípőre a jobb kezét Selene.

- A Birodalom legjobbjai is elbuktak, mi mást feltételezhettem volna?

Annyira azért nem volt nehéz – jegyezte meg magában Kasumi.

- Amúgy ti tudjátok, hogy ezeket hallani lehet? – fordult oda Rya Venn. Egy pillanatra nehéz volt elhinni, hogy újra normálisan tud beszélni, de azért kellemes volt hallani a fiatalos, szelíd hangját. – Senki se vitt volna Vaderhez.

- Áh, szóval már ilyen jól érezné magát a páciens? – mosolyodott el Sigil. – Szép az új lekkud, majdnem olyan, mint a régi volt – udvarolt neki, hátha bejön egyszer.

- Igen, véletlenül pont ugyanabban a színárnyalatban volt, mint amilyen zöld az én bőröm – kezdte magyarázni Venn. Ez a különös egybeesést annak tudhatta be, hogy manapság szinte minden második sarokban ott volt egy zöld twi'lek, és a gyártó a többség érdekeit próbálta nézni. – Sőt itt olyan kozmetikusok vannak, akik maradéktalanul el tudták tüntetni a kapcsokat és a hegeket, én is megnéztem: egyáltalán nem lehet látni, rajta, hogy ez mű. Szóval fejdíszeket sem kell majd hordanom, amúgy is utáltam őket. Egyedül a tapintása különbözik egy kicsit, úgy értem, ha megnyomod... De ki akarná megnyomni? Akárhogy is, jó végre járni, nyújtózkodni, nyálcsorgás nélkül oldalra dőlni, és beszélni... Ja, és ugye nem jár a szám túl sokat? Bocsi, de most nem tudom megállni, annyira jó a réginek lenni!

- Felőlem annyit beszélsz, amennyit csak akarsz – felelte az öreg és a másik két nőszemély is bólogatni kezdett. Hadd csépelje csak a szót egy-két napig.

- Örülök, hogy megúszta – tette hozzá Selene.

- Rövidebb – törte le a fényes hangulatot Kasumi. – Néhány centivel.

- Na, igen – komorodott el egy pillanatra Rya szép arca. – Sok twi'leknek a fenekéig ér a lekkuja, nekem csak a csípőm... A protézis néhány centivel hosszabb, mint az eredeti. Mondjuk, ez engem nem érdekel túlzottan. Jó ez így!

- Akkor mehetünk? – fordult Griff felé az öreg.

- Csak nyugodtan! Viszlát, amíg ketté nem vágnak valakit!

Visszafelé menet azért muszáj volt megvitatniuk bizonyos dolgokat.

- Szóval, akkor simán kiiktattunk egy pajzsgenerátort, egy karcolás nélkül sikerült felrobbantani a bolygó legjobban őrzött kommunikációs tornyát, és te, Rya, egy óra alatt tökéletesen felépültél abból, amiből senki más sem tudott volna... Ez csak nekem fura? – törte meg a séta nyugodt csendjét Selene.

- Azért még nem teljesen – vallotta be Venn. – Még mindig ott van az a fura viszketés az egykori lekkum végén, nem oldott meg teljesen az új végtag. Valamennyivel jobban kell koncentrálni a szavakra, mint eddig, és néha olyan érzésem van, mintha el akarnék esni, de az Erő miatt ezt mindig sikerül megelőzni. Ezek Griff szerint néhány hét alatt el fognak múlni, de azért...

- Ha elég jól vagy ahhoz, hogy egészségesnek tessed magad, akkor az is vagy – vágta rá az öreg. – De amúgy azt se hagyd ki, hogy immár a birodalmaik nyerik a csatát. Ez akár feljűk is fordíthatja a mérleget... Ha nem, akkor kénytelenek lesznek további csapatokat beküldeni és úgy megnyerni ezt a háborút.

- A tökéletes befejezés, hála a tökéletes doktornak! Csoda! – nevetett fel Shmir.

- Az – bólintott rá Rya. – Ha ez a Griff nem úgy tesz a memóriámat, hogy azt mondja: ő a férjem, ez a tízedik évfordulónk, és megfogadtuk, hogy ilyenkor mindenképpen csinálni fogjuk, akkor még kedvelném is.

- Mindenki próbálkozik, hébe-hóba – mosolyodott el Sigil is.

- Egyébként, az csak nekem tűnik fel, hogy már megint egy nő nemű lény lett megsebesítve? Nem kezd ez sok lenni egy kicsit? – szólalt meg ismét Selene.

- Sok? Miért lenne sok? Szerinted ez etikátlan? – vont a össze a szemöldökét Goran.

- A legénység háromnegyede nő, a főgonosz nő, mindenkibe akibe belebotlunk, 50% eséllyel a ti nemeteket képviseli – kezdte magyarázni a tényeket Sigil. – Ha csempésznek, pláne, ha fejtadásnak állsz, akkor evidens, hogy rossz dolgok fognak történni veled; korán halnak a mi szakmánkban. Ahogy én észreveszem, ezek a történések egyenlően vannak elosztva, csak mivel szinte minden fontosabb személy nő, ezért rájuk így sokkal több jut, mink ránk, férfiakra.

- Miért, te valaha is bajban voltál? – fordult felé kérdő szemekkel Rya.

- Hát... – vakarta a rövid hajszálait az öreg.

- De még hogy! – nevetett fel Kasumi. – Tudtad, hogy szegényke egyszer túl közel volt merészkedett egy reekhez, és aztán egy hónapig pépessel kellett etetni?

- Az régen volt – próbált ellenállni az igazságnak Sigil.

- És te meg honnan tudod? – vett észre egy kis érdekességet Venn.

- Hát, ez akkortájt történt, amikor mi először voltunk társak – kezdte magyarázni Kasumi.

- Egy évig tartott, ez valamikor a közepén volt. Én szívesen gondját viseltem a hős úrnak, de volt egy feltételem: ő is tegye ezt, ha én kerülök hasonló helyzetbe.

- Ki is mentettelek a hajódról – vágta rá Sigil.

De a húgom nélkül – vágott volna vissza Goran, ám örömmel tapasztalta, hogy valami magával ragadta a férfi figyelmét. Kettőt sem számolt, mire a sith egy formás, nagy mellekkel megáldott, vékony szövetruhát viselő, kék twi'lek mellett termett.

A két fejtadász úgy döntött, hallgatózni fog.

- Nocsak, Nilin! Hát nem kicsi a világ?! – szólította meg őt a férfi.

- Te... Te hogy találtál meg? – csodálkozott az örömlány.

- Megvannak a magam módszerei. Ha már tegeződünk: akkor te hogy kötöttél ki itt? Nem is tudtam, hogy az utazás hozzátartozik a mesterségedhez.

- Szabadnapon vagyok, de... Szeretek gyakran lakhelyet váltani, így csak egy picit kell tartanom attól, hogy valaki még a végén szolgának akarna.

- Értelek, na de... – célzott egy bizonyos dologra a férfi.

- Ott a mosdó, ha nagyon törlesztetni akarsz – kacsintott oda a nő.

- Ennyire nyitott lennél rá? – lepődött meg ismét a férfi.

- Kurva vagyok, nem ezt üzném, ha zavarna – rántott vállat a szépséges teremtés. Selene már majdnem irigykedett rá, de mivel ő a szebb, ezért nincs oka rá.

Kasumi már valamivel másabb véleményen volt.

Ennek nagyobb mellei vannak, mint nekem... Grrrr... – gondolta magában.

Végül a hősünk és a kék nőci megindult a „lezárt” mosdó felé.

- Most te kajak ezzel akarod fecsérelni az időnket? – háborodott fel egy csöppet Rya.

- Jöhetsz te is, ha akarsz! – nevetett fel az öreg.

- Menjetek csak...

Pontosan egy óra múlva Sigil teljes mértékben kielégülten jött ki a mellékhelyiségből, Nilin meg olyan volt, mint aki úgy megtornásztattak, hogy azt sem tudja, hol van. Ám ő pont emiatt az érzés végett úzi a hivatását.

Kölcsönösen segítettek egymáson.

Sajnos a váratlan időlopás nem megszokott dolgokhoz vezet. Jelen esetben egy fiatal zsoldostöltelék szeretett volna felmenni a hajóra, Kasumi nem hagyta, aztán az öregre borult a helyzet súlya, amikor már elég közel ért.

- Akkor maga lesz Sigil, igaz? – kérdezte bizonytalanul a férfi.

- Nem, én csak egy alakváltó kobold vagyok! – mordult fel ő. Erre a magas, fekete hajú, barna szemű, huszonnégy évesnek tűnő, enyhén borostás arcú srác csak pislogott. – Én vagyok az, ez csak amolyan poénféleség volt.

- Értem – bólintott egyet izgatottan. – Halottam, hogy önök mentették meg a bolygót, és mert nincs munkám, vagy egyéb hasznos az életben, de jól tudok lőni, ezért csatlakozni akarok a legénységéhez! Nem bánna meg!

- Mi is a neved, fiam? – tette keresztbe a karját Reegar.

- Timothy Krott, uram – felelte őszintén az izmosabbnak tűnő férfi.

- Mondja csak, Tim – ötlött ki valamit Sigil. – Maga meg akar ölni minket?

- Nem, uram – ingatta a fejét nagy huzamossággal.

- De azért ártani akar a legtöbbünknek, nem?

- Ugyan, a világért sem! – folytatta Tim.

- Elárulni? Hátba döfni? Felrobbantani amíg sz*rok? Egyik se? – hitetlenkedett az öreg.

- Én sosem tennék ilyet, Mr. Sigil – verte a mellét a srác.

- Akkor bocsi, de nem mehetsz fel – nem mintha ezt nem döntötte volna el már előre. – Ide csak egymás esküdt ellenségei kerülhetnek...

Nem sokkal később, a Queen's Lair szektorban:

Darth Arina ismét önfeledten gyönyörködött a hatalmában, amikor egyszer csak mellélépett egy tiszt, csupa adattárolókkal a kezében.

- Mit akar? – fordult Hout felé nem túl sok türelemmel.

- El... El-elvesztettük a csatát az Arwannál – mondta remegő hangon.

- Értem – rántott vállat a nő. A tiszt sokkal rosszabbat várt, sőt már egyeseken gyanút keltett benne ez a nemtörődöm viselkedés.

- Mozgósítsuk a tartalékokat? – vetette fel a lehetőséget.

Arina enyhén megrázta a fejét.

- Akkor, próbáljuk fokozni a teljesítményt?

- Ahhoz az kéne, hogy a kísérletek végre valahára eredményt mutassanak, ám ez egyelőre lehetetlennek bizonyul. De különben is: nem.

- Úrnóm... Én nem értem... – ez tényleg igaz volt.

- Az én parancsomra őrizték csak minimális erővel az adótorony pajzsgenerátorát, és én gondoskodtam arról, hogy ne lőjék le azt a hajót, ami majd megpróbálkozik a megsemmisítésével, bármely hajó is legyen az. Ezúttal hagytam nyerni a Császárt.

- De... Úrnóm, mégis megkérdezhetném, hogy miért? – érdeklődött továbbra is Hout.

- Ha folyamatosan csak győzöl, akkor a célpontod beássa magát. Ott akar majd szembeszállni veled, ahol a lehető legtöbb esélye van a győzelemre. De én ezt nem akarom. Ha le akarom győzni Sidioust, a párbajunknak hazai pályán kell majd történnie, ehhez ki kell csalni a fészkeből. Mint azt már mondtam, a folyamatos győzelem az ellenkezőjéhez vezet, az állandó vereség pedig ahhoz, hogy meg se jelenjen. Ám így, eddig mi győztünk, most pedig az ő körük fog következni. Ha van valami, amitől eléggé felbátorodik az arrogáns vénember ahhoz, hogy ő maga is idetolja a képét, az egy fényes győzelemsor egy korábban veszettnek hitt háború után. A riválisaként ez az egyetlen esélyem a legyőzéséhez...